

DEKLARACJA WSPÓLNA

Z okazji wspólnego katolicko-luterańskiego upamiętnienia 500-lecia Reformacji Lund, 31 października 2016

"Wytrwajcie we Mnie, a Ja [będę trwał] w was. Podobnie jak latorośl nie może przynosić owocu sama z siebie - jeśli nie trwa w winnym krzewie - tak samo i wy, jeżeli we Mnie trwać nie będziecie" (J 15, 4).

Z wdzięcznymi sercami

Poprzez niniejszą deklarację wspólną wyrażamy radosną wdzięczność Bogu za tę chwilę wspólnej modlitwy w katedrze w Lund, rozpoczynając rok upamiętniający pięćsetną rocznicę Reformacji. Pięćdziesiąt lat trwałego i owocnego dialogu ekumenicznego między katolikami a luteranami pomogło nam przezwyciężyć wiele różnic i pogłębiło nasze wzajemne zrozumienie i zaufanie. Jednocześnie zbliżyliśmy się do siebie poprzez wspólną służbę naszym bliźnim - często w sytuacji cierpienia i prześladowania. Poprzez dialog i wspólne świadectwo nie jesteśmy już obcymi. Przeciwnie, nauczyliśmy się, że to, co nas łączy, jest większe niż to, co nas dzieli.

Przejście od konfliktu do komunii

Chociaż jesteśmy głęboko wdzięczni za dary duchowe i teologiczne otrzymane za pośrednictwem Reformacji, to wyznajemy także i opłakujemy przed Chrystusem to, że luteranie i katolicy zranili widzialną jedność Kościoła. Różnicom teologicznym towarzyszyły uprzedzenia i konflikty, a religia była traktowana instrumentalnie do celów politycznych. Nasza wspólna wiara w Jezusa Chrystusa i nasz chrzest wymagają od nas codziennego nawrócenia, poprzez które możemy odrzucić historyczne spory i konflikty, utrudniające posługę pojednania.

Chociaż przeszłości nie można zmienić, to można przemienić to, co jest pamiętane i jak jest pamiętane. Modlimy się o uzdrowienie naszych ran i naszej pamięci, zaciemniających nasze wzajemne postrzeganie siebie. Bezwzględnie odrzucamy wszelką nienawiść i przemoc, minioną i obecną, zwłaszcza stosowaną w imię religii. Słyszemy dziś Boży nakaz odłożenia na bok wszelkich konfliktów. Uznajemy, że jesteśmy wyzwoleni przez łaskę, aby przejść do komunii, do której nieustannie wzywa nas Bóg.

Nasze zaangażowanie na rzecz wspólnego świadectwa

Wychodząc poza te wydarzenia w historii, które nas obciążają przyrzekamy, że wspólnie będziemy świadkami miłosiernej łaski Boga, widzialnej w Chrystusie ukrzyżowanym i zmartwychwstałym. Zdając sobie sprawę, że sposób, w jaki odnosimy się do siebie nawzajem kształtuje nasze świadectwo o Ewangelii, zobowiązujemy się do dalszego wzrastania w komunii, zakorzenionej w chrzcie, dążąc do usunięcia pozostających jeszcze przeszkód, które utrudniają nam osiągnięcie pełnej jedności. Chrystus pragnie, abyśmy stanowili jedno, aby świat uwierzył (por. J 17,23).

Wielu członków naszych wspólnot tęskni za przyjmowaniem Eucharystii przy jednym stole, jako konkretnym wyrazem pełnej jedności. Doświadczamy bólu tych, którzy dzielą całe swoje życie, ale nie mogą dzielić zbawczej obecności Boga przy stole eucharystycznym. Uznajemy

naszą wspólną odpowiedzialność duszpasterską, by odpowiedzieć na to duchowe pragnienie i głód naszego ludu, aby być jedno w Chrystusie. Chcielibyśmy, aby ta rana w Ciele Chrystusa została uleczona. To jest celem naszych dążeń ekumenicznych, które chcielibyśmy przyspieszyć, także poprzez odnowienie naszego zaangażowania w dialog teologiczny.

Modlimy się do Boga, aby katolicy i luteranie potrafili być razem świadkami Ewangelii Jezusa Chrystusa, zachęcając ludzkość do usłyszenia i przyjęcia dobrej nowiny o odkupieńczym działaniu Boga. Modlimy się do Boga o natchnienie, zachętę i siłę, abyśmy mogli stanąć ramię w ramię w służbie, stojąc na straży ludzkiej godności i praw, zwłaszcza ubogich, pracując na rzecz sprawiedliwości i odrzucenia wszelkich form przemocy. Bóg wzywa nas, byśmy byli blisko wszystkich, którzy pragną godności, sprawiedliwości, pokoju i pojednania. Zwłaszcza dzisiaj głośno wołamy o położenie kresu przemocy i ekstremizmowi, które atakują wiele krajów i wspólnot oraz niezliczone siostry i braci w Chrystusie. Wzywamy luteranów i katolików do współpracy, by ugościć cudzoziemców, przyjść z pomocą tym, których zmuszono do ucieczki z powodu wojny i prześladowań oraz bronić praw uchodźców i osób starających się o azyl.

Bardziej niż kiedykolwiek wcześniej zdajemy sobie sprawę, że nasza wspólna służba w tym świecie musi obejmować stworzenie Boga, które cierpi z powodu wyzysku i skutków nienasyconej chciwości. Uznajemy prawo przyszłych pokoleń do cieszenia się Bożym światem z całym jego potencjałem i pięknem. Modlimy się o przemianę serc i umysłów, prowadzącą do miłującej i odpowiedzialnej troski o stworzenie.

Jedno w Chrystusie

Przy tej pomyślnej okazji wyrażamy naszą wdzięczność obecnym tutaj i łączącym się z nami w modlitwie braciom i siostram reprezentującym różne światowe wspólnoty i społeczności. Kiedy ponownie zobowiązujemy się do przejścia od konfliktu do komunii, czynimy to jako część jednego Ciała Chrystusa, w które jesteśmy włączeni przez chrzest. Zachęcamy naszych partnerów ekumenicznych, by przypominali nam o naszych zobowiązaniach i nas motywowali. Prosimy ich, by nadal za nas się modlili, aby razem z nami podążali, by wspierali nas w przeżywaniu zbożnych zobowiązań, które dziś wyrażamy.

Wzywając katolików i luteranów na całym świecie

Wzywamy wszystkie parafie i wspólnoty katolickie i luterzańskie do śmiałości i kreatywności, by były radosne i pełne nadziei w swoim zaangażowaniu, by kontynuowały wspaniałą drogę, która jest przed nami. Zamiast konfliktów z przeszłości, Boży dar jedności między nami powinien kierować współpracą i pogłębiać naszą solidarność. Zbliżając się do Chrystusa w wierze, modląc się razem, słuchając siebie nawzajem, żyjąc miłością Chrystusa w naszych relacjach, my, katolicy i luteranie, otwieramy się na moc Trójjedynego Boga. Zakorzenieni w Chrystusie i świadcząc o Nim, ponawiamy nasze postanowienie, by być wiernymi głosicielami bezgranicznej miłości Boga do całej ludzkości.

Lund, 31 października 2016